

BESLUT

Datum 2026-02-03 Dnr 1742-2025

Chefsjustitieombudsmannen
Erik Nymansson

Uttalanden om möjligheten för statliga lärosäten att ställa krav på att studenter ska utföra examinationsuppgifter på engelska

Beslutet i korthet: Språket hos myndigheter är enligt språklagen svenska. Det får dock i vissa fall få göras undantag från kravet på svenska.

Med hänsyn till att en examinationsuppgift ligger till grund för ett beslut om betyg, som innefattar myndighetsutövning mot studenten, bedömer chefsJO att utrymmet för statliga lärosäten att neka studenter att utföra examinationsuppgifter på svenska är begränsat. Enligt chefsJO får dock studenter nekas att använda svenska om det krävs för att kunna bedöma om studenterna uppnår de mål för kursen som anges i kursplanen. ChefsJO finner vidare att användning av svenska får nekas om det av praktiska skäl är nödvändigt i det särskilda fallet, men framhåller samtidigt att lärosäten har en långtgående skyldighet att tillhandahålla alternativa lösningar som gör det möjligt att använda svenska.

Umeå universitet har krävt att en examinationsuppgift skulle utföras på engelska. Enligt chefsJO har kravet på engelska inte varit nödvändigt för att kunna bedöma om studenterna uppnått kursmålen eller av något annat skäl. Med hänsyn till det oklara rättsläget i fråga om språkanvändning vid examinationer riktas dock inte någon kritik mot universitetet. Myndigheten får däremot kritik för bristande information om att examination skulle ske på engelska.

JO har tidigare uppmärksammat regeringen på behovet av rättslig vägledning i frågan om språkanvändning inom högre utbildning och forskning. Då även detta ärende belyser behovet av sådan vägledning finner chefsJO anledning att göra en framställan till regeringen om översyn av författningsregleringen på området.

Anmälan

I en anmälan till JO klagade studenten AA på Umeå universitet för att han inte fick lämna in en examinationsuppgift på svenska utan var tvungen att skriva den på engelska. AA framhöll att det inte fanns något kursmål om att utveckla kunskaper inom det engelska språket.

Utredning

Umeå universitets svar

Umeå universitet yttrade sig över anmälan och anförde sammanfattningsvis följande.

Studenten läser masterprogrammet i socialt arbete, i vilket kursen Kvantitativ metod för samhällsvetare ingår. Kursen ges på engelska. Den ingår i flera masterprogram, både svensk- och engelskspråkiga, och kan läsas som fristående kurs.

Kursen examineras genom bl.a. ett projektarbete som ska leda till en rapport som ska presenteras vid ett seminarium. Under seminariet ska studenten även ta emot feedback på sin rapport och opponera på en annan students rapport. Det var inte särskilt angivet i kursplanen eller instruktioner till seminariet att rapporten skulle skrivas på engelska.

Studenten lämnade in sin rapport på svenska. Av en tillfällighet hamnade studenten i en grupp där alla studenter kunde svenska, vilket gjorde att opponeringen ändå kunde genomföras. Vid seminariet sa den kursansvarige läraren åt studenten att översätta sin rapport till engelska. Studenten lämnade sedan in rapporten på engelska.

För att universitetet ska kunna bedriva undervisning med internationella studenter krävs det i vissa fall att undervisning och examination sker på engelska. I detta fall var det av vikt att rapporten var skriven på engelska för att icke svenskspråkiga studenter skulle kunna opponera på rapporten och delta aktivt i diskussionerna under seminariet. Enligt universitetets uppfattning fanns det sakliga skäl för att kräva att rapporten skulle skrivas på engelska även om det saknades ett uttalat kursmål om att utvecklas i engelska språket eller liknande.

Universitetets bedömning är att bestämmelserna i språklagen (2009:600) ger utrymme för kravet på engelska i det aktuella fallet. Detta särskilt mot bakgrund av vad som uttalas i förarbetena till lagen. Enligt universitetets uppfattning finns det även stöd för detta synsätt i Universitetskanslersämbetets (UKÄ) skrift Rättssäker examination.

UKÄ skriver att om en kurs ges på ett annat språk än svenska bör lärosätet i god tid innan provet informera om examinationsspråket. Det ger studenterna bättre förutsättningar att planera studierna och ökar därmed rättssäkerheten vid examinationen. Universitetet, som delar UKÄ:s uppfattning, konstaterar att informationen till studenterna om att rapporten skulle skrivas på engelska var bristfällig.

Universitetet kommer inför kommande kurstillfällen att tydliggöra för studenterna att undervisning och examination sker på engelska, bl.a. genom att

revidera kursplanen så att det tydligt framgår i målen att studenten ska kunna kommunicera på engelska inom kursen. Instruktionerna till och bedömningskriterierna för kursens olika examinationer kommer också att uppdateras för att undvika missförstånd om språk. Berörda lärare har även blivit informerade om gällande regler.

Universitetskanslersämbetets svar

UKÄ yttrade sig över anmälan och Umeå universitets svar och anförde sammanfattningsvis följande.

UKÄ har redovisat sina generella ställningstaganden om språklagens tillämpning vid examination i vägledningen Rättssäker examination, fjärde uppl., s. 44–46.

Enligt UKÄ:s bedömning har universitet och högskolor relativt långtgående möjligheter att bedriva utbildning, och därmed även anordna examinationer, på andra språk än svenska. När det gäller den enskilde studentens möjlighet att i en sådan situation använda svenska uttalas följande i Rättssäker examination:

Det måste samtidigt understrykas att språklagens förarbeten betonar att den enskilde ska kunna utgå från att han eller hon vid kontakter med myndigheter alltid har möjlighet att kommunicera – muntligt och skriftligt – på svenska. Betygsbeslut och andra beslut som ett lärosäte fattar under betygsärendet måste alltid skrivas på svenska. UKÄ anser också att en student alltid måste kunna få kommunicera med lärosätet i betygsärendet på svenska, oavsett om kursen anordnas på svenska, engelska eller något annat språk och oavsett om examinationen sker på svenska eller inte. Det innebär exempelvis att studenten alltid får använda svenska vid registreringen på kursen eller om studenten gör en jävsinvändning till lärosätet. Svenska får också användas när studenten begär omprövning av betyget. Om examinatorn inte behärskar svenska, får hon eller han ta hjälp från lärosätet i dessa fall.

Även när det gäller svar på prov och andra studentprestationer är utgångspunkten att studenterna ska kunna använda svenska. Enligt UKÄ:s uppfattning kan ett lärosäte inte slentrianmässigt kräva att svar på prov ska lämnas på andra språk än svenska. Det gäller även kurser där undervisning och examination sker på engelska.

[...]

Det finns samtidigt självfallet många situationer när det kan vara både sakligt och nödvändigt att svaren lämnas på andra språk än svenska. Examinationens huvudsyfte är bedömningen av studenternas prestationer utifrån kursplanens bestämmelser. Om det följer av kursens mål att studenterna t.ex. ska uppnå vissa kunskaper i engelska eller visa förmåga att kommunicera på detta språk inom kursen, måste förstås studenterna lämna svaren på engelska. I annat fall riskerar studenterna att underkännas. Enligt UKÄ:s uppfattning innebär språklagen inga hinder mot detta.

Om en kurs ges på ett annat språk än svenska bör lärosätet i god tid innan provet informera studenterna om examinationsspråket. Det ger studenterna bättre förutsättningar att planera studierna och ökar därmed rättssäkerheten vid examinationen.

Den aktuella texten i Rättssäker examination är inte avsedd att vara uttömmande utan ger endast exempel på situationer när det kan vara berättigat att kräva att provsvar och andra examinationsuppgifter ska skrivas på andra språk än svenska. UKÄ anser att även andra typer av kursmål med en internationell inriktning kan innebära att det är godtagbart att kräva att examinationsuppgifter skrivs på engelska. Eftersom lärosäten har stor frihet att utforma både utbildningar och examinationer och då förhållandena varierar mycket inom högskolesektorn kan även andra situationer vara tänkbara.

När det gäller den nu aktuella kursen framgår det inte tydligt av kursplanen att det finns kursmål med internationell inriktning. Det är dock fråga om en kurs i vetenskaplig metod som ges på avancerad nivå inom både svensk- och engelskspråkiga masterprogram. Av 1 kap. 9 § andra stycket högskolelagen (1992:1434) framgår att utbildning på avancerad nivå ska innebära fördjupning av kunskaper, färdigheter och förmågor i förhållande till utbildning på grundnivå och ska, utöver vad som gäller för utbildning på grundnivå bl.a. utveckla studenternas förutsättningar för yrkesverksamhet som ställer stora krav på självständighet eller för forsknings- och utvecklingsarbete. Det innebär att studenterna rimligen förväntas kunna tillämpa de kunskaper och förmågor som förvärfvas även i ett internationellt sammanhang där texter behöver skrivas på engelska. Behörighetskraven för kursen är även bl.a. Engelska B/6. Kursen förutsätter alltså att både de svenskspråkiga och de övriga studenter som deltar i kursen har goda kunskaper i engelska.

Universitetet har valt en pedagogisk modell för examinationen där studenterna bl.a. ska opponera på varandras rapporter och diskutera innehållet vid seminarier. Universitetet har i sitt yttrande framhållit att det är av vikt att rapporten skrivs på engelska för att icke svenskspråkiga studenter ska kunna opponera på rapporten och för att alla studenter aktivt ska kunna delta i diskussionerna under seminariet.

UKÄ bedömer att dessa omständigheter sammantaget med viss styrka talar för att examinationen bör kunna ske på engelska och att universitetet då bör kunna kräva att rapporten ska skrivas på engelska. Mot detta kan det visserligen framföras att det bör kunna arrangeras olika seminarietillfällen med enbart svenska respektive engelskspråkiga studenter. Ett annat alternativ är att lärosätet skulle kunna låta översätta de svenskspråkiga studenternas rapporter till engelska. Dessa alternativ ska dock ställas mot att lärosätena enligt 1 kap. 4 § högskolelagen har krav på sig att använda sina resurser effektivt och hålla en hög kvalitet i verksamheten. Att både svenskspråkiga och icke svenskspråkiga studenter kan genomföra seminarier tillsammans får anses värdefullt ur flera perspektiv.

Vid en sammantagen bedömning anser UKÄ att det finns sakliga skäl för att ha engelska som examinationsspråk på den aktuella kursen och att universitetet bör

kunna kräva att studenterna ska skriva rapporten på engelska. UKÄ bedömer att språklagen inte innebär något hinder för detta. Att det av en tillfällighet ändå gick att genomföra ett seminarium och opponering i det aktuella fallet leder inte till någon annan bedömning.

UKÄ anser att för att ett lärosäte ska kunna ha ett annat examinationsspråk än svenska måste det framgå av kursplanen. Lärosätet bör även aktivt informera studenterna om examinationsspråket i god tid innan examinationen. I detta fall framgick det inte av kursplanen att examinationsspråket var engelska och inte heller att rapporten skulle skrivas på engelska. Universitetet har vidare uppgett att informationen till studenterna om att rapporten skulle skrivas på engelska var bristfällig.

Rättsliga utgångspunkter

Av 4 och 6 §§ språklagen framgår att svenska är huvudspråk i Sverige och att det allmänna har ett särskilt ansvar för att svenskan används och utvecklas. Innebörden av att svenska är huvudspråk i Sverige utvecklas i förarbetena enligt bl.a. följande (se prop. 2008/09:153 s. 17).

Som huvudspråk ska svenskan vara det samhällsbärande språket i Sverige. Konkret innebär det att all offentlig verksamhet bygger på svenska språket. Lagar stiftas och publiceras på svenska, handläggningsspråket vid förvaltningsmyndigheter och domstolar är svenska och kommunikation med myndigheterna kan alltid ske på svenska. Beslut och andra viktigare handlingar som ska expedieras upprättas som huvudregel på svenska och information till allmänheten om offentlig verksamhet finns alltid på svenska.

[--]

Denna roll som svenska språket har i samhället betyder att det ska vara tillräckligt för den som verkar och bor i Sverige att behärska svenska för att kunna delta i samhällslivet och ta tillvara sina rättigheter och fullgöra sina skyldigheter. Den enskilde ska alltså kunna utgå från att han eller hon vid kontakter med myndigheter alltid har möjlighet att kommunicera – muntligt och skriftligt – på svenska.

Enligt 10 § första stycket språklagen är språket svenska i domstolar, förvaltningsmyndigheter och andra organ som fullgör uppgifter i offentlig verksamhet. I förarbetena till lagrummet uttalas att innebörden av bestämmelsen är att de offentliga organen arbetar på svenska, såväl skriftligt som muntligt. Det framgår samtidigt att lagstiftaren har tänkt sig ett s.k. kärnområde för denna huvudregel som omfattar sådana förfaranden och allmänna handlingar som är av särskilt stor betydelse inom den offentliga verksamheten. I det sammanhanget nämns bl.a. den politiska beslutsprocessen, domstolsförhandlingar, domar, protokoll, beslut, föreskrifter och verksamhetsberättelser. (Se a. prop. s. 29.)

Utanför kärnområdet är det, enligt förarbetena, naturligt att det kan förekomma kommunikation på andra språk än svenska. Som exempel anges kontakter med

utländska myndigheter och internationella organisationer och muntlig kommunikation med medborgare, t.ex. i invandratäta områden. Vidare nämns Sveriges utlandsmyndigheter där det i regel finns lokalanställda som inte talar svenska. De exakta gränserna för det område inom vilket svenskan är obligatorisk får dock bedömas i varje enskilt fall. (Se a. prop. s. 29 f.)

I förarbetena behandlades uttryckligen frågan om tillämpningen av 10 § på utbildnings- och forskningsområdet enligt följande (se a. prop. s. 30).

Som vi har framhållit är den föreslagna regleringen övergripande. Vad som konkret kan förväntas av enskilda myndigheter – t.ex. universitet och högskolor – får avgöras dels med utgångspunkt i språklagens regler, dels utifrån respektive verksamhetsområdes särskilda förutsättningar. När det gäller utbildnings- och forskningsområdet är givetvis de internationaliseringssträvanden som kommit till uttryck i bl.a. propositionen Ett lyft för forskning och innovation en central faktor som måste vägas in när myndigheterna ska tillämpa språklagens bestämmelser utanför kärnområdet. Som vi har understrukt tidigare finns det dock inte någon motsättning mellan internationalisering och ett värnande av svenskan som huvudspråk.

Den föreslagna bestämmelsen är alltså en huvudregel där kärnområdet är språkanvändningen i sådana förfaranden och allmänna handlingar som är av särskilt stor betydelse inom den offentliga verksamheten. Som har framgått ovan under 5.4 innebär språklagen inte att det ställs undantagslösa krav på viss språkanvändning; inom vissa sektorer förutsätter verksamheten att andra språk kan användas.

I det nyss nämnda avsnitt 5.4. i propositionen uttalas följande (se a. prop. s. 20).

På svenska universitet och högskolor förekommer en utbredd användning av engelska, särskilt inom de naturvetenskapliga områdena. En stor del av kurslitteraturen är på engelska och allt mer av undervisningen sker på engelska.

I propositionen Ett lyft för forskning och innovation (prop. 2008/09:50) har vi redovisat hur forskningens kvalitet och konkurrenskraft kan ökas. Vi konstaterar bl.a. att den internationella dimensionen av forskningspolitiken behöver förstärkas om svenska lärosäten ska kunna tillhöra de främsta i världen. Att använda andra språk än svenska är i många fall nödvändigt för att stärka forskningens internationalisering.

[---]

Värdet av att använda svenskan får vägas mot behovet att i vissa fall använda andra språk inom särskilda verksamhetsområden, och i konkreta fall kan sådana överväganden leda till att det bedöms lämpligt eller nödvändigt att använda andra språk.

I den föreslagna språklagen ställs i och för sig inte några krav på att språket för forskning och utbildning ska vara svenska. Vad som ska gälla inom forskning och undervisning bestäms av myndigheterna på området efter överväganden kring relevanta faktorer inom verksamhetsområdet. För att förtydliga möjligheten att använda andra språk än svenska inom forskning och högre undervisning överväger regeringen en sådan ändring av högskoleförordningen. Det är självklart så att det engelska språket även fortsättningsvis kommer att spela en stor roll i det svenska högskoleväsendet. Det allmännas särskilda ansvar för att svenskan används och utvecklas innebär dock att man bör överväga hur detta ansvar uppfylls på mest ändamålsenliga sätt. Den enskilde forskarens

fristående ställning innebär också att det är han eller hon som avgör vilket språk som används i olika sammanhang inom forskningen.

Av författningskommentaren till 10 § framgår följande (se a. prop. s. 48).

Bestämmelsen är inte avsedd att utgöra en begränsning av möjligheten att t.ex. inom forskning och utbildning bedriva verksamhet på andra språk än svenska för att möjliggöra ett deltagande på ett integrerat och konkurrenskraftigt sätt i det internationella forskningssamfundet.

JO har i ett tidigare beslut funnit att en myndighet inte får ställa krav på att ansökningar om forskningsanslag ska vara skrivna på engelska (se JO 2010/11 s. 642, dnr 1811-2008).

I ett något senare beslut har JO uttalat att ett universitet inte får ställa krav på att ansökningar om anställning och befordran ska vara skrivna på engelska (se JO 2012/13 s. 410, dnr 1098-2010). I det beslutet har JO pekat på att kommunikation med myndigheter ska kunna ske på svenska. JO har också framhållit en myndighets anställningsbeslut utgör myndighetsutövning och att även ett befordringsärende innefattar moment av myndighetsutövning.

Av 6 kap. 14 § högskoleförordningen (1993:100) framgår att det ska finnas kursplaner för alla kurser. Kursplanen ska enligt 15 § samma kapitel ange bl.a. kursens mål och formerna för bedömning av studenternas prestationer.

Bedömning

Examination på annat språk än svenska

Med examination avses att en examiner bestämmer ett betyg utifrån den eller de former för bedömning av studenternas prestationer (examinationsformer) som anges i kursplanen (se UKÄ, Rättssäker examination, fjärde uppl., s. 26 f.). Ett lärosäte får själv välja vilka examinationsformer som ska tillämpas.

I det nu aktuella ärendet har Umeå universitet krävt att en examinationsuppgift i form av en rapport skulle utföras på engelska. Fråga är om kravet var förenligt med språklagen.

Av 10 § språklagen framgår endast att språket hos myndigheter är svenska. Den ovan redovisade möjligheten till undantag från kravet på svenska utanför det s.k. kärnområdet som framgår av förarbetena till lagen saknar alltså förankring i lagtexten. JO har i ett tidigare beslut gjort följande tolkning av rättsläget (se JO 2010/11 s. 642).

Intresset av att utanför kärnområdet använda ett annat språk måste alltid vägas mot det allmännas ansvar för det svenska språkets användning och utveckling. Undantag från språklagens krav ska motiveras av sakliga skäl. De får inte sträcka sig längre än vad som är nödvändigt i det särskilda fallet. Enbart det förhållandet att användandet av ett annat språk kan te sig bekvämt eller rationellt från den enskilda myndighetens synpunkt är inte tillräckligt. Behovet ska granskas och alternativa lösningar prövas, såsom möjligheten att utnyttja översättningar. Man

måste vidare skilja mellan situationer där frågan är om det ska vara tillåtet för myndigheter att använda utländska språk och situationer där frågan gäller den enskildes möjlighet att inför myndigheten bruka svenska. Medan en myndighet i enlighet med det nyss sagda har en viss frihet att inom sin verksamhet använda t.ex. engelska måste den säkerställa att svenska kan brukas när enskilda kommunicerar med och inhämtar information från myndigheten.

Jag kan konstatera att merparten av verksamheten inom universitetsvärlden, som t.ex. utförandet av undervisning, inte hör till kärnområdet. Regleringen i språklagen innebär därmed inte att undervisning alltid måste ske på svenska eller att utländsk kurslitteratur inte får förekomma. (Se JO 2010/11 s. 642.)

I förarbetena till språklagen behandlas inte uttryckligen frågan om examinationsspråk. Med hänsyn till vad som uttalas om internationaliseringen på universitets- och forskningsområdet är min bedömning att lagstiftaren inte kan ha avsett att examinationsuppgifter alltid måste utföras på svenska. Man måste dock skilja mellan fallet där fråga är om det ska vara tillåtet att erbjuda examinationsuppgifter på ett annat språk än svenska från situationen där frågan gäller om uppgiften måste utföras på ett annat språk än svenska.

Förfarbetena är tydliga i det avseendet att enskilda alltid ska kunna kommunicera med myndigheter på svenska. I linje med detta har JO i tidigare beslut funnit att enskilda har rätt att ansöka om vissa förmåner hos myndigheten på svenska (se JO 2010/11 s. 642 och JO 2012/13 s. 410).

Ett inlämnande av en examinationsuppgift till ett statligt lärosäte har vissa likheter med en ansökan om en förmån (jfr JO 2012/13 s. 404, dnr 977-2010). Examinationsuppgiften ligger nämligen till grund för ett beslut om betyg. Ett sådant beslut kan ha stor betydelse för studenten och innefattar även myndighetsutövning mot denne. Mot den bakgrunden bedömer jag att utrymmet för att neka studenter att genomföra en examinationsuppgift på svenska är begränsat.

Jag kan samtidigt konstatera att en ordning som innebär att studenter alltid har rätt att genomföra en examinationsuppgift på svenska skulle få orimliga konsekvenser. En sådan ordning skulle innebära t.ex. att en student som studerar en kurs i det engelska språket skulle ha rätt att skriva ett prov som syftar till att bedöma studentens kunskaper i engelska på svenska. Det har naturligtvis inte varit lagstiftarens avsikt. Det måste enligt min mening vara förenligt med språklagen att neka studenter att genomföra en examinationsuppgift på svenska om det krävs för att kunna bedöma om studenterna uppnår de mål för kursen som anges i kursplanen.

Jag har förståelse för att det därutöver i vissa fall kan finnas praktiska svårigheter med att erbjuda studenter möjlighet att genomföra en examinationsuppgift på svenska, t.ex. när genomförandet förutsätter samspel med andra studenter som inte talar svenska. Som jag har funnit ovan är dock utgångspunkten att en

student har rätt att göra en examinationsuppgift på svenska. Enligt min bedömning måste undantag från denna huvudregel därför vara nödvändiga i det särskilda fallet. Lärosäten har således enligt min mening en långtgående skyldighet att tillhandahålla alternativa lösningar som möjliggör användning av svenska språket.

I det aktuella fallet har det inte framgått av målen i kursplanen att studenterna ska uppnå kunskaper i eller kunna kommunicera på engelska eller liknande. Det har därför inte framkommit att det krävdes att rapporten skrevs på engelska för att kunna bedöma om studenterna uppnått kursmålen.

Kravet på engelska har i stället motiverats av att även icke svenskspråkiga studenter skulle kunna opponera på eller diskutera rapporten. Det har dock uppenbarligen funnits möjlighet att dela in studenterna i grupper baserat på språkkunskaper. Det var därför enligt min mening inte nödvändigt att rapporten skrevs på engelska. Universitetet borde därmed inte ha krävt att AA skulle skriva rapporten på engelska.

På grund av det oklara rättsläget i fråga om tillämpningen av språklagen inom högre utbildning och forskning finner jag dock inte tillräckliga skäl att rikta kritik mot myndigheten.

Information om examinationsspråk

Det är klarlagt att det i detta fall inte har framgått av kursplanen, och inte heller av seminarieinstruktionen, att examination skulle ske på engelska.

Som har framgått ska formerna för examination framgå av kursplanen. Jag har tidigare framhållit att det av rättssäkerhetsskäl är viktigt att det står klart vilken rätt en student har att bli examinerad i enlighet med gällande kursplan och att studenter i förväg vet vad som förväntas av dem för att kunna bli examinerade på kursen (se bl.a. JO 2023 s. 449, dnr 2445-2020). Jag gör därför ingen annan bedömning än den som UKÄ har gjort om att det bör framgå redan av kursplanen om examinationsspråket är ett annat än svenska. Universitetet kan inte undgå kritik för den bristande informationen om att examination skulle ske på engelska.

Avslutande synpunkter

Mot bakgrund av internationaliseringen av den svenska högskoleutbildningen har jag förståelse för att det kan finnas praktiska fördelar för lärosäten att studenter utför examinationsuppgifter på engelska. Jag har dock gjort bedömningen att utrymmet för att neka användning av svenska enligt gällande rätt är begränsat.

Som jag har redovisat ovan lyftes redan i förarbetena till språklagen frågor om lagens tillämpning inom högre utbildning och forskning. I det sammanhanget angavs att regeringen överväger ändringar i bl.a. högskoleförordningen för att

förtydliga möjligheten att använda andra språk än svenska på dessa områden (se a. prop. s. 16 och 20). Några sådana ändringar har dock inte genomförts.

Mina föregångare har tidigare påtalat behovet av rättslig vägledning i fråga om språkanvändning inom högre utbildning och forskning och skickat kopior av sina beslut till regeringen (se JO 2010/11 s. 642 och JO 2012/13 s. 410). Under de drygt 16 år som har gått sedan språklagen infördes har internationaliseringen på utbildnings- och forskningsområdena fortsatt. Behovet av vägledning framstår därför numera som än större. Omständigheterna i detta ärende belyser behovet ytterligare.

Jag finner därför anledning att, med stöd av 13 § lagen (2023:499) med instruktion för Riksdagens ombudsmän (JO), väcka frågan om en översyn av författningsregleringen när det gäller möjligheten att använda andra språk än svenska inom högre utbildning och forskning. En kopia av detta beslut skickas därför till regeringen.

Ärendet avslutas.

Beslutet har fattats av chefsJO Erik Nymansson. Dokumentet har fastställts digitalt och har ingen underskrift.

Rättsakkunniga Lovisa Danielsson har föredragit ärendet och byråchefen Dan Johansson har deltagit i beredningen.